

การพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

THE DEVELOPMENT OF CURRICULUM TO ENHANCE : THE CHANG PHA PARADE TRADITION OF BAN MOHLUANG , MAE MOH, LAMPANG

¹วารภรณ์ ยศสมสาย, ²เกศทิพย์ ศิริชัยศิลป์ และ ³ปณิสรา จันทร์पालะ

¹Waraporn Yotsomsai, ²Katetip Sirichaisin and ³Panisara Chanpala

¹หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

¹Master of Education Program in Curriculum and Instruction, Lampang Rajabhat University, Thailand

¹Corresponding Author's Email:Nukengjung@gmail.com

Received: 2025-02-13

Revised: 2025-03-05

Accepted: 2025-03-05

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง และ 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยเทคนิค กฟผ.แม่เมาะ จำนวน 15 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ หลักสูตรฯ เอกสารประกอบการใช้หลักสูตรฯ แบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช้างผ้า และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประเพณีแห่ช้างผ้า ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนี ความสอดคล้อง

ผลการวิจัย พบว่า

1) หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) โครงสร้างของหลักสูตร ประกอบด้วย 1 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ประเพณีแห่ช้างผ้า จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เปิดตำนานประเพณีแห่ช้างผ้า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรียนรู้ ภูมิปัญญางานศิลปคนเมืองเมาะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 บ่มเพาะปราชญ์แห่งภูมิปัญญา 5) เนื้อหาสาระ 6) การจัดการเรียนการสอน 7) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของหลักสูตรฯ อยู่ในระดับมาก และเอกสารประกอบหลักสูตรฯ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

2) กลุ่มเป้าหมายที่เรียนด้วยหลักสูตรฯ มีผลคะแนนการประเมินการทำช่างผ้าอยู่ในเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ระดับ 4 (ดีมาก) และมีคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประเพณีแห่ช้างผ้า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.33 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

คำสำคัญ: ประเพณีแห่ช้างผ้า ; การทำช่างผ้า ; วิถีภูมิปัญญาบ้านเมะหลวง

Abstract

This research aimed to: 1) develop and validate the quality of a curriculum designed to promote the Pha Chang procession tradition in Ban Mohluang Community, Mae Moh District, Lampang Province; and 2) examine the outcomes of implementing the aforementioned curriculum. The target group for this research comprised 15 first-year Higher Vocational Certificate students majoring in Digital Business Technology at EGAT Mae Moh Technical College, selected through purposive sampling. The research instruments included the developed curriculum, curriculum support materials, a practical skills assessment form for crafting Pha Chang, and an achievement test measuring knowledge of the Pha Chang procession tradition. Data analysis involved calculating means, percentages, standard deviations, and the Index of Item-Objective Congruence (IOC).

The research findings revealed that:

1. The curriculum designed to promote the Pha Chang (Cloth Elephant Parade) tradition in Ban Mo Luang community, Mae Mo district, Lampang province, comprises eight key components: 1) Background and significance of the curriculum; 2) Principles of the curriculum; 3) Objectives of the curriculum; 4) Curriculum structure, which consists of one learning unit titled "Pha Chang Parade Tradition," further divided into three learning plans: Learning Plan 1: Unveiling the Legend of the Pha Chang Parade Tradition, Learning Plan 2: Learning the Artistic Wisdom of the Mo People, and Learning Plan 3: Nurturing Wisdom Keepers; 5) Content; 6) Teaching and learning management; 7) Learning media and resources; and 8) Measurement and evaluation. The evaluation results indicated that the curriculum demonstrated a high level

of appropriateness. Similarly, the curriculum support documents were also found to be highly appropriate.

2. The target group in the curriculum exhibited a quality level of 4 (Very Good) in the fabric elephant crafting assessment. Moreover, their mean score on the achievement test for the fabric elephant procession tradition was 24.40 (81.33%), which is above the set criterion of 80%.

Keywords: The Chang Pha Parade Tradition ; Creating cloth elephants ; The Wisdom of Ban MohLuang

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 4 กล่าวว่า การศึกษาหมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงาม ของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การศึกษาทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรยาบรรณความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และมาตรา 7 กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมายความเสมอภาคและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง (Ministry of Education, 1999)

ระบบการศึกษาไทยให้ความสำคัญกับการพัฒนาหลักสูตรในสถานศึกษา โดยเฉพาะการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่ได้เข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง โดยการจัดให้ชุมชนได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารจัดการหลักสูตรการเรียนการสอน โดยมุ่งเน้นการบูรณาการหลักสูตรใหม่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิต ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ศาสนาและวัฒนธรรม Office of Academic Affairs and Educational Standards (2009) การพัฒนาการศึกษาของประเทศไทย จำเป็นต้องวางแผนกำหนดวิธีปฏิบัติเพื่อให้ผู้ปฏิบัติ สามารถดำเนินการได้ตรงตามความต้องการและใช้เป็นเครื่องมือนำทางในการพัฒนาการศึกษาในหน่วยงานของตนเองได้อย่างมีคุณภาพต่อไปในอนาคต ซึ่งเป้าหมายของการจัดการศึกษา คือ ประชากรทุกคนเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพและมีมาตรฐานอย่างทั่วถึงผู้เรียนทุกคน ทุกกลุ่มเป้าหมายได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพตามมาตรฐานอย่างเท่าเทียม การนำซอฟต์แวร์เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาสามารถทำให้เกิดการขยาย เผยแพร่ สืบต่อค่านิยม วัฒนธรรมได้ โดยการให้

ความรู้ผ่านรูปแบบการศึกษาที่เป็นระบบแบบแผน เพื่อแสดงให้เห็นถึงการรักษาและสืบทอดความเจริญรุ่งเรืองของประเทศผ่านการศึกษาได้อย่างยั่งยืนต่อไป (Junsrithong, 2022)

บ้านเกาะหลวง ตามประวัติเดิมของหมู่บ้านแห่งนี้ เป็นชุมชนที่ตั้งถิ่นฐานมาแต่โบราณ โดยเป็นเมืองหน้าด่านของเมืองนครลำปาง ความเป็นมาบรรพบุรุษของชาวไทใหญ่นั้นมีความเชี่ยวชาญด้านการเลี้ยงช้างมาก มีวิถีชีวิตที่ผูกพันกับช้างมาช้านาน ประเพณีแห่ช้างผ้า เกิดจากตำนานความเชื่อและปฏิบัติเชนนับสืบทอดกันมาเป็นประจำทุกปี จนเป็นเอกลักษณ์ของบ้านเกาะหลวงที่เรียกกันว่า ประเพณีการแห่ช้างผ้า ในงานประเพณีได้มีการนำศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ได้แก่ ฟอนเงี้ยวและการตีกลองมอญเชิง เข้ามามีส่วนร่วมขบวนแห่ช้างผ้ามาจนถึงปัจจุบัน ถือได้ว่าเป็นการแสดงประเพณีวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์เป็นอย่างยิ่ง Hongyeesibed and Singburan (2021) ปี พ.ศ. 2560 ประเพณีแห่ช้างผ้าบ้านเกาะหลวงได้รับการขึ้นทะเบียนให้เป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม สาขาแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณีและเทศกาล ประเภทขนบธรรมเนียมประเพณี ระดับจังหวัด Lampang Provincial Cultural Office (2019) และในปี พ.ศ. 2563 ศรียา หงษ์ยี่สิบเอ็ด, นิศาครัตน สิงหบุราณ ได้ทำการศึกษาเรื่อง การยกระดับศิลปะการแสดงพื้นบ้านสู่การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาท้องถิ่น: กรณีศึกษาประเพณีแห่ช้างผ้า อำเภอแม่เกาะ จังหวัดลำปาง พบว่า ภาครัฐและสถาบันการศึกษาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของประเพณีและศิลปะการแสดงพื้นบ้าน จึงได้ส่งเสริมและบูรณาการประเพณีการแห่ช้างผ้าให้สร้างสรรค์ในรูปแบบศิลปะการแสดงพื้นบ้านชุดฟอนตำนานช้างผ้า จากนั้นคุณครูรวงทอง รักษาสกุล ได้นำไปต่อยอดองค์ความรู้ทางการศึกษาโดยการบรรจุไว้ในหลักสูตรสถานศึกษาสาระท้องถิ่นในรายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนอนุบาลแม่เกาะ (ชุมชน 1) จังหวัดลำปาง ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้ประเพณีแห่ช้างผ้าผ่านการแสดงฟอนตำนานช้างผ้า ก่อให้เกิดความรัก ความหวงแหน และตระหนักถึงคุณค่าของประเพณีแห่ช้างผ้าซึ่งเป็นมรดกของชุมชน Hongyeesibed and Singburan (2021) และจากการศึกษาเอกสารของพินัย วิลัยทอง ได้ทำการศึกษาประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนเกาะหลวง อำเภอแม่เกาะ จังหวัดลำปาง เพื่อการอนุรักษ์และสืบสานอย่างมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม พบว่า ได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อสามารถนำไปใช้ในการอนุรักษ์และสืบสานประเพณีแห่ช้างผ้า ฯ ดังนี้ ต้องการให้มีการกระจายหลักสูตรนี้ไปยังสถานศึกษาต่าง ๆ ในอำเภอแม่เกาะ เพื่อให้เยาวชนได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น (Wilaitong, 2014)

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้มีการกำหนดนโยบายให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นชิ้นงาน เป็นโครงการหรือโครงการ สนับสนุน ส่งเสริมให้มีการปรับวิธีเรียน เปลี่ยนวิธีสอน ซึ่งถือเป็นการปฏิรูปการอาชีวศึกษา Niyomthai (2010) การสอนแบบโครงการ (Project-based Learning) จึงเป็นวิธีการสอนอีกแบบหนึ่งของจัดการเรียนการสอนตามนโยบายดังกล่าว การจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงการเป็นฐาน ถือได้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะ ต่าง ๆ ด้วยตนเองทุกขั้นตอน โดยมีครูเป็นผู้ให้การส่งเสริม สนับสนุน การแสวงหาข้อมูลเป็นการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบหนึ่งที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะ การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งมีทักษะที่สำคัญคือ ทักษะการเรียนรู้และ

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน 2568)

นวัตกรรม ทักษะสารสนเทศ สื่อ เทคโนโลยี และ ทักษะชีวิตและอาชีพ ส่งให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนด (Sappasorn, 2019)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยนำหลักการการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานมาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ผ่านกระบวนการเรียนรู้ตามที่ได้กำหนดไว้ในรูปแบบของการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง
2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เป็นการวิจัยขั้นต้น (Pre-Experimental Research Design) แบบกลุ่มเดียววัดผลหลังเรียน (One-Shot Case Study) (Nilphan, 2015) มีแบบแผนการวิจัย ดังนี้

ทดลอง	การทดลองหลังสอบ
X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

X คือ การใช้หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า

T₂ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ ผลประเมินภาคปฏิบัติการทำช้างผ้า

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยเทคนิค กฟผ.แม่เมาะ จำนวน 15 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตร

1. เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนา

1.1) หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 1.2) เอกสารประกอบหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1) แบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าตามวิถีภูมิปัญญาบ้านเมาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง 2.2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ประเพณีแห่งช่างผ้า

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนา

3.1.1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรและการพัฒนาหลักสูตรของ ทาบ่า (Taba) (1962) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน ของดุซมิ โยเหลา ประเพณีแห่งช่างผ้าของชุมชนบ้านเมาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินภาคปฏิบัติ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเพณีแห่งช่างผ้า เพื่อนำมาวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อนำมากำหนดการวัดและประเมินผล 3.1.2) ร่างหลักสูตรฯ ตามองค์ประกอบของหลักสูตรที่สังเคราะห์ไว้ 3.1.3) นำเสนอร่างหลักสูตรฯต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของหลักสูตร 3.1.4) ปรับปรุงแก้ไขร่างหลักสูตรตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 3.1.5) จัดทำเอกสารประกอบหลักสูตรฯ 3.1.6) นำหลักสูตรฯและเอกสารประกอบหลักสูตรฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร 3.1.7) ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสม โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยและน้อยที่สุด 3.1.8) ปรับปรุงแก้ไขและจัดพิมพ์หลักสูตรฯและเอกสารประกอบหลักสูตรฯ เป็นรูปเล่มสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 15 คน ต่อไป

3.2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1) ศึกษาเอกสารและหลักการเกี่ยวกับวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก และศึกษาการสร้างแบบประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale 4 ระดับ) พร้อมทั้งกำหนดเกณฑ์การประเมินแบบแยกประเด็น (Analytic Rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนน 3.2.2) วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ และสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าฯ ให้มีความตรงตามเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ 3.2.3) สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก และสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าฯ 3.2.4) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ และแบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าฯ ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำมาปรับปรุงแบบทดสอบ 3.2.5) ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ และแบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าฯ ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 3.2.6) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ และแบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าฯ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 3.2.7) หลังจากผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเสร็จแล้ว ทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและนำมา

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน 2568)

เทียบกับเกณฑ์ของค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา 3.2.8) ปรับปรุงแก้ไขข้อสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3.2.9) นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฯ และ แบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าฯ ไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายจริงต่อไป

1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1) ชี้แจงการจัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรฯ ให้กับกลุ่มเป้าหมาย 2) ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเอกสารประกอบหลักสูตรฯ โดยใช้เวลารวม 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวม 14 ชั่วโมง โดยใช้เวลาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั่วโมงกิจกรรม 3) หลังจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรฯ สิ้นสุดลง ครูทำการประเมินการทำช่างผ้า โดยใช้แบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช่างผ้าและให้กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ จำนวน 30 ข้อ 4) รวบรวมผลการประเมินฯ และผลการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

1) วิเคราะห์ผลจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
2) วิเคราะห์คะแนนจากผลการประเมินการทำช่างผ้าหลังจากใช้หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช่างผ้า
3) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช่างผ้า ชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ผลการวิจัยพบว่า

หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช่างผ้า ชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) โครงสร้างของหลักสูตร ประกอบด้วย 1 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ประเพณีแห่ช่างผ้า จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เปิดตำนานประเพณีแห่ช่างผ้า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรียนรู้ภูมิปัญญางานศิลปคนเมืองเมาะ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ปมเพาะปราชญ์แห่งภูมิปัญญา 5) เนื้อหาสาระ 6) การจัดการเรียนการสอน 7) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผล

ผลการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช่างผ้าชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง **ตารางที่ 1** แสดงผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช่างผ้าชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{x}	S.D.	แปลผล
1. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร	4.27	0.70	มาก
2. หลักการของหลักสูตร	4.60	0.51	มากที่สุด
3. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.50	0.53	มาก
4. โครงสร้างของหลักสูตร	4.30	0.67	มาก
5. เนื้อหาสาระ	4.20	0.79	มาก
6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.10	0.74	มาก
7. สื่อและแหล่งการเรียนรู้	4.60	0.52	มากที่สุด
8. การวัดและประเมินผล	4.10	0.74	มาก
รวมเฉลี่ย	4.34	0.66	มาก

ตารางที่ 1 พบว่าผลการพิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตรฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าความเหมาะสมรวมทั้ง 8 ด้าน มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของหลักสูตรฯ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.34$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า รายการที่มีคุณภาพของหลักสูตรฯ มากที่สุด จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ หลักการของหลักสูตร โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.51) และสื่อและแหล่งการเรียนรู้ โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.60$, S.D. = 0.52)

ตารางที่ 2 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรส่งเสริม ประเพณีแห่ช้างผ้าชุมชนบ้านเกาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{x}	S.D.	แปลผล
1. คำชี้แจงการใช้หลักสูตร	4.50	0.52	มาก
2. คำแนะนำสำหรับครู	4.30	0.67	มาก
3. คำแนะนำสำหรับผู้เรียน	4.30	0.48	มาก
4. แผนการดำเนินการใช้หลักสูตรตามโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร	4.30	0.74	มาก
5. แผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้าฯ	4.39	0.60	มาก
รวมเฉลี่ย	4.38	0.61	มาก

ตารางที่ 2 พบว่าการพิจารณาความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรฯ โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่าความเหมาะสมรวมทั้ง 5 ด้าน มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรฯ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านมีระดับความเหมาะสมมากในทุกด้าน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเมาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ผลการวิจัยพบว่า

ขั้นตอนที่ 2 ผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้าชุมชนบ้านเมาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

ตารางที่ 3 แสดงผลคะแนนแบบประเมินภาคปฏิบัติการทำช้างผ้าตามวิถีมัธยมศึกษาบ้านเมาะหลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

รายการประเมิน	ระดับคะแนน	
	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2
1. การเลือกวัสดุในการทำโครงช้างผ้า	3	4
2. องค์ประกอบของตัวช้าง	3	3
3. การตกแต่งตัวช้างผ้า	4	4
4. ความสำเร็จของการทำช้างผ้า	4	4
5. การนำเสนอผลงาน	4	4
รวม	18	19

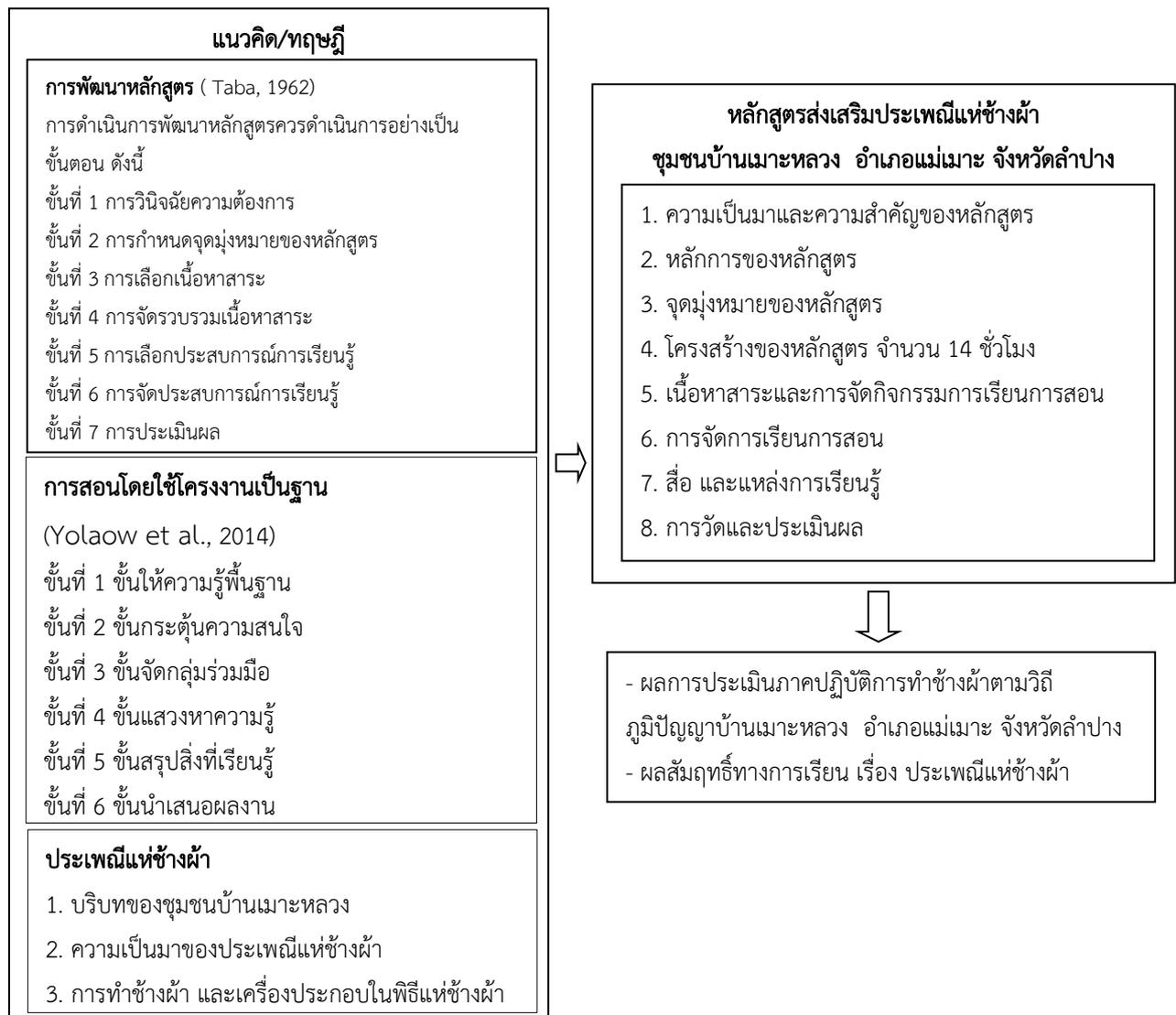
ตารางที่ 3 พบว่า ผลคะแนนการประเมินการทำช้างผ้าของกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มที่ 1 ได้คะแนน 18 คะแนน อยู่ในเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ระดับ 4 (ดีมาก) และ กลุ่มที่ 2 ได้คะแนน 19 คะแนน อยู่ในเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ระดับ 4 (ดีมาก)

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ประเพณีแห่ช้างผ้า

จำนวนกลุ่มเป้าหมาย	คะแนนเต็ม	ผลการทดสอบ	\bar{x}	ร้อยละ
15 คน	30	336	24.40	81.33

ตารางที่ 4 พบว่า คะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้หลักสูตรฯ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.40 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.33 และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างเกณฑ์กับคะแนนหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มเป้าหมาย สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

การวิจัยครั้งนี้ได้องค์ความรู้ใหม่ที่สังเคราะห์ออกมาเป็นแผนภาพการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 องค์กรความรู้ใหม่จากการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง ผู้วิจัยจึงนำเสนอประเด็นที่สำคัญนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1) หลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง มีองค์ประกอบของหลักสูตรอยู่ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร 2)หลักการของหลักสูตร 3)จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4)โครงสร้างของหลักสูตร 5)เนื้อหาสาระ 6) การจัดการเรียนการสอน 7)สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และ 8)การวัดและประเมินผล และในส่วนของเอกสารประกอบหลักสูตรประกอบด้วย คำชี้แจงการใช้หลักสูตรฯ คำแนะนำสำหรับครู คำแนะนำสำหรับนักเรียน

แผนการดำเนินการใช้ตามหลักสูตรตามโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร แผนการจัดการเรียนรู้ โดยผลของการพิจารณา ความเหมาะสมของหลักสูตรฯ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรฯ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chiewphasa (2022) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวเพชรบูรณ์ที่เสริมสร้างการรักษาวัฒนธรรมประเพณีไทย ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรฯ มีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.37 หลักสูตรฯ มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความสำคัญของหลักสูตร 2) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 3) โครงสร้างหลักสูตร มีทั้งหมด 5 หน่วยการเรียนรู้ คือ ประวัติศาสตร์ของเพชรบูรณ์ วิถีชีวิตของชาวเพชรบูรณ์ ประเพณีและศิลปวัฒนธรรม ดำเนินและเรื่องเล่า เหตุการณ์สำคัญและบุคคลสำคัญ 4) กระบวนการจัดการเรียนการสอน และ 5) การประเมินผลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การรักษาวัฒนธรรมประเพณีไทยระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวเพชรบูรณ์ที่เสริมสร้างการรักษาวัฒนธรรมประเพณีไทย พบว่า คะแนนของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้หลักสูตร สุต ร ฯ สูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) การศึกษาผลการใช้หลักสูตรฯ พบว่า พบว่า กลุ่มเป้าหมายที่ได้เรียนรู้ผ่านหลักสูตรฯ มีผลการประเมินการทำซ้ำผ้า อยู่ในระดับ ดีมาก และมีคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฯ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้เป็นผลมาจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการสอนตามขั้นตอนของการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานของ Yolaow et al. (2014) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการพัฒนาหลักสูตรฯ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นให้ความรู้พื้นฐาน ขั้นที่ 2 ขั้นกระตุ้นความสนใจ ขั้นที่ 3 ขั้นจัดกลุ่มร่วมมือ ขั้นที่ 4 ขั้นแสวงหาความรู้ ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปสิ่งที่เรียนรู้ ขั้นที่ 6 ขั้นนำเสนอผลงาน

จากพฤติกรรมการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายตามหลักสูตรฯ ซึ่งมีการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอนช่วยให้กลุ่มเป้าหมายเกิดการพัฒนาทางด้านทักษะในการทำซ้ำผ้าตามวิถีภูมิปัญญาบ้านเมะหลวงได้อย่างถูกต้อง สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และสามารถนำความรู้ทางวิชาชีพมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chuaytanee and Sinprachim (2020) ได้ทำการศึกษา เรื่องการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี พบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การเลือกหัวข้อเรื่องหรือกำหนดปัญหาที่จะศึกษา (2) การศึกษาค้นคว้าข้อมูลในการทำโครงงาน (3) การวางแผนดำเนินโครงงาน (4) การดำเนินและพัฒนาโครงงาน (5) การสรุปผลและจัดทำรายงาน และ(6) การนำเสนอผลงานและประเมินผล 2) ผู้เรียนมีทักษะการทำงานร่วมกันหลังการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก 3) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน อยู่ในระดับมาก และ 4) เปรียบเทียบทักษะการทำงานร่วมกันจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนไม่แตกต่างกัน

สรุป

สรุปผลการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนบ้านเมะหลวง อำเภอแม่เมะ

วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 (มกราคม – เมษายน 2568)

จังหวัดลำปาง มีความเหมาะสมของหลักสูตรฯ และความเหมาะสมของเอกสารประกอบหลักสูตรฯ อยู่ในระดับมาก เป็นผลทำให้ผลการประเมินหลังการใช้หลักสูตรฯ ของกลุ่มเป้าหมายมีผลคะแนนการประเมินการทำซ้ำผ้า อยู่ในเกณฑ์การตัดสินคุณภาพ ระดับ ดีมาก และมีคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้หลักสูตรฯ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรฯนี้ สามารถเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนครูและบุคลากรทางการศึกษาในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ตามขั้นตอนของการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้มีทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น

ภาพที่ 1, 2 ขั้นตอนการประกอบโครงช่าง
(ที่มาภาพ : วราภรณ์ ยศสมสาย)

ภาพที่ 3, 4 ขั้นตอนการห่มผ้าและการตกแต่งข้างผ้า
(ที่มาภาพ : วราภรณ์ ยศสมสาย)

ภาพที่ 5, 6 ช่างผ้าที่ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว
(ที่มาภาพ : วารารภรณ์ ยศสมสาย)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

เพื่อให้การนำหลักสูตรฯ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ และได้ประสิทธิภาพประสิทธิผลที่ดี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบางประการในการนำหลักสูตรไปใช้ ดังนี้

1.1 ก่อนการนำหลักสูตรฯ ไปใช้ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเพณีท้องถิ่น และขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐาน อย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อที่จะสามารถนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์

1.2 เนื้อหาสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรฯ เน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้และทักษะในการปฏิบัติการทำช่างผ้า และการนำความรู้ทางวิชาชีพมาปรับใช้ในการจัดทำสื่อ จึงเหมาะสำหรับเป็นแนวทางการจัดการศึกษาเกี่ยวกับการอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐาน

1.3 ควรให้ความสำคัญกับทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐานให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดองค์ความรู้และสามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนในวิชาอื่น ๆ

1.4 สามารถกำหนดระยะเวลาในการทำกิจกรรมตามหลักสูตรในแต่ละกิจกรรมให้เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษา เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในการนำหลักสูตรไปใช้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการต่อยอดงานวิจัยด้านการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีในท้องถิ่นต่าง ๆ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐาน

2.2 ควรมีการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมประเพณีแห่งซ่างผ้าฯ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเป็นฐาน ในกลุ่มผู้เรียนในระดับชั้นอื่น

References

- Chiewphasa, P. (2022). Development of The Local Language and Culture Curriculum of Phetchabunto Promote the Preservation of Thai Culture. *Journal of MRM*, 16(2), 21-28.
- Chuaytanee, N., & Sinprachim, T. (2020). *The Development of Learning Activities through Project-based Learning on Local Wisdom to Enhance Undergrad's Collaboration Skills Rajamangala University of Technology Srivijaya*. Faculty of Science and Fisheries Technology Rajamangala University of Technology Srivijaya : Rajamangala University of Technology Srivijaya.
- Hongyeesibed, S., & Singburan, N. (2021). *Raising up the Level of Folk Performing Arts to the Development of Local Education curriculum: A Case Study of Chang Pha Parade Tradition of Mae Moh District, Lampang Province*, Suan Sunandha Rajabhat University, 9(1), 32-41.
- Junsrithong, P. (2022). Education Development and Soft Power. *Journal of Educational Studies*, 16(2), 33.
- Lampang Provincial Cultural Office. (2019). *Intangible cultural heritage of Lampang Province for the fiscal years 2017–2019*.
- Ministry of Education. (1999). *National Education Act B.E. 2542 (1999) and its second amendment*. Kurusapa Ladprao.
- Nilphan, M. (2015). *Educational Research Methods*. (9th Edition). Research and Development Center.
- Niyomthai, S. (2010). *Development of a blended vocational instruction model using project-*

based learning in the workplace to develop performance and problem - solving skills for industrial vocational certificate students. [Doctoral dissertation]. Chulalongkorn University.

Office of Academic Affairs and Educational Standards. (2009). *Indicators and learning content according to the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (2008)*. Bangkok: Cooperative Printing House of Thailand.

Sappasorn, P. (2019). *Development of Lesson in Sufficiency Economy Subject Under the Life Skills Learning Area Through Social Media using Project as a Learning Base for the Non-formal and Informal Education Students.* [Master's thesis]. Mahasarakham Rajabhat University.

Taba , H . (1962). *Curriculum Development Theory and Practice* . New York : Harcourt, Brace & World , INC.

Wilaitong , P. (2014). *A Study of the Fabric Elephant Parade Tradition in Mohluang Community, Mae Moh District, Lampang Province for Conservation by Participation of Civil Society.* [Master's thesis]. Chiang Mai University.

Yolaow, D. (2014). *A study on PBL learning derived from knowledge construction to enhance 21st-century skills of children and youth: Lessons from the success of Thai schools.* Thipwisut Partnership.